

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nicanori Scholastico. 412.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Leontio Episcopo. 410.

Noli negligere gratiam, quæ in te est. Ne ad eorum, quibus præes, culpas cōnieas: ne alioqui, quæ ab ipsis fiunt, à te autem permittuntur, tua potius fiant, ut qui, cum possis, iis mederi nolis.

Cyreio. 411.

Iustis quidem artibus pattas opes habes: at easdem iniuste contines. Has igitur communes fac: ut sic tuæ fiant, hoc est, ut angustiis ac necessariis temporibus animam tuam redimant, ac Deum tibi placabilem reddant.

Nicanori Scholastico. 412.

Doctrina, morum dux est, in hoc constituta, ut omnia, quæ in nobis sunt, ex ratione moderetur. Quod si hanc litibus ac iurgiis impendamus, iisque, qui eruditionis expertes sunt, ad furiosius exercendas inimicitias commodemus, ingētes Deo verbo rationes reddendas habebimus, ut qui nec ex ipsius nomine pudore aliquo affecti fuerimus, nec honorem literis atque doctrinæ studiis habuerimus, verum ad iudicia & lites ac pugnas, ut apparet, eruditi fuerimus.

Sereno Tribuno. 413.

Nulla legum Apostolicarum præmio caret: nulla earum utilitatis est expers, quemadmodum improbi ac stulti Manichæi criminantur, qui diabolium impietate longè superāt. Tempus enim breue est, inquit Paulus. Reliquum est, ut qui uxores habent, tanquam non habentes sint. Quibus verbis non legitimum concubitum prohibet, verum præposteram atque inordinatam voluptatem coercet: simulque etiam temporis complementum significat. Si vita celeri cursu transit, inquit, ei, tanquam firmæ ac stabili propensos deditotque nos esse minimè oportet.

Λεοντία Ἐπισκόπου. 410.

Μὴ ἀμέλει τῶ ἐν σοὶ χάρισματος. μὴ παρόρα τῶ ὑπηκόων τὰ πλάσματα, ἵνα μὴ ὑπὸ ἐκείνων γινόμενα, ὑπὸ δὲ σοῦ συγχωρέμενα, σὰ γίνηται μᾶλλον, ὡς διωαμὸν μὲν, μὴ βουλομὸν δὲ ταῦτα ἰάσατο.

Κυρηκίῳ. υια.

Ἐχεις πλοῦτον δικήσας, συνέχεις δὲ τῶτον ἀδικίας. ποιήσον ταυτοὶ κοινόν, ἵνα οὕτως γίνηται σὸς. λύτρον σοὶ καὶ ἐξίλασμα ἐν χαρῶ ἀνάγκης γινόμενος.

Νικητορι σχολαστικῷ. υιβ.

Οἱ λόγοι τῶ ἡθῶν εἰσὶν ἠγεμόνες ἀγειν πάντα τὰ ἐν ἡμῖν λογικῶς τεταγμένοι. εἰ δὲ τούτους εἰς εἰδίδας ἀχολοῦμεν καὶ μάχας, κηχεῶντες αὐτὸς τοῖς ὁκ εἰδοσὶν ἐμμανέστερον γυμνάζειν τὰς ἐχθρας, μεγάλας τῶ θεῷ λόγῳ τὰς εὐθείας ὑφέξομεν, μηδὲ τιλὸ αὐτῶ κλησὶν ἀδεδούτες, καὶ τιμῆς μεταδόντες τοῖς λόγοις, ἀλλ' εἰς κρίσις καὶ μάχας, ὡς εἰπικε, σὺ ἀδευθέντες.

Σερηνῶ τριβούνη. υιγ.

Οὐδὲν τῶ Σπυριλικῶν νόμων ἐστὶν ἀγέροστον, ἔδὲν αὐτῶν ὠφελείας ἐφέρηται, ὡς οἱ κεκλόφρονοι ἀββάλλουσι Μανιχαῖοι, οἱ πολλῶ τὸν ἀββόλον σχετλιασμοῖς ὑπεββάλλοντες. ὁ χηρὸς γὰρ συνεσταλμένος ἐστὶ λοιπὸν, ἐχραφεν, ἵνα χηροὶ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσιν, ἔχ' ἔτι ἐνθεσμον κοιλίαν σὺν ἀφαιαν, ἀλλὰ τιλὸ ἀτακτον ἡδὺπάθειαν εἶργων, ἀμα δὲ καὶ τιλὸ τῶ χροῖσ συμπλήρωσιν σημεῖων. εἰ σὺ δ' αἰώς, φησὶν, ὁ εἰσὸς παρὰ γει, ἔχ' ἔτι αὐτῶ παρὰ παθῶν ὡς ἐστὶν.

Παλλα-